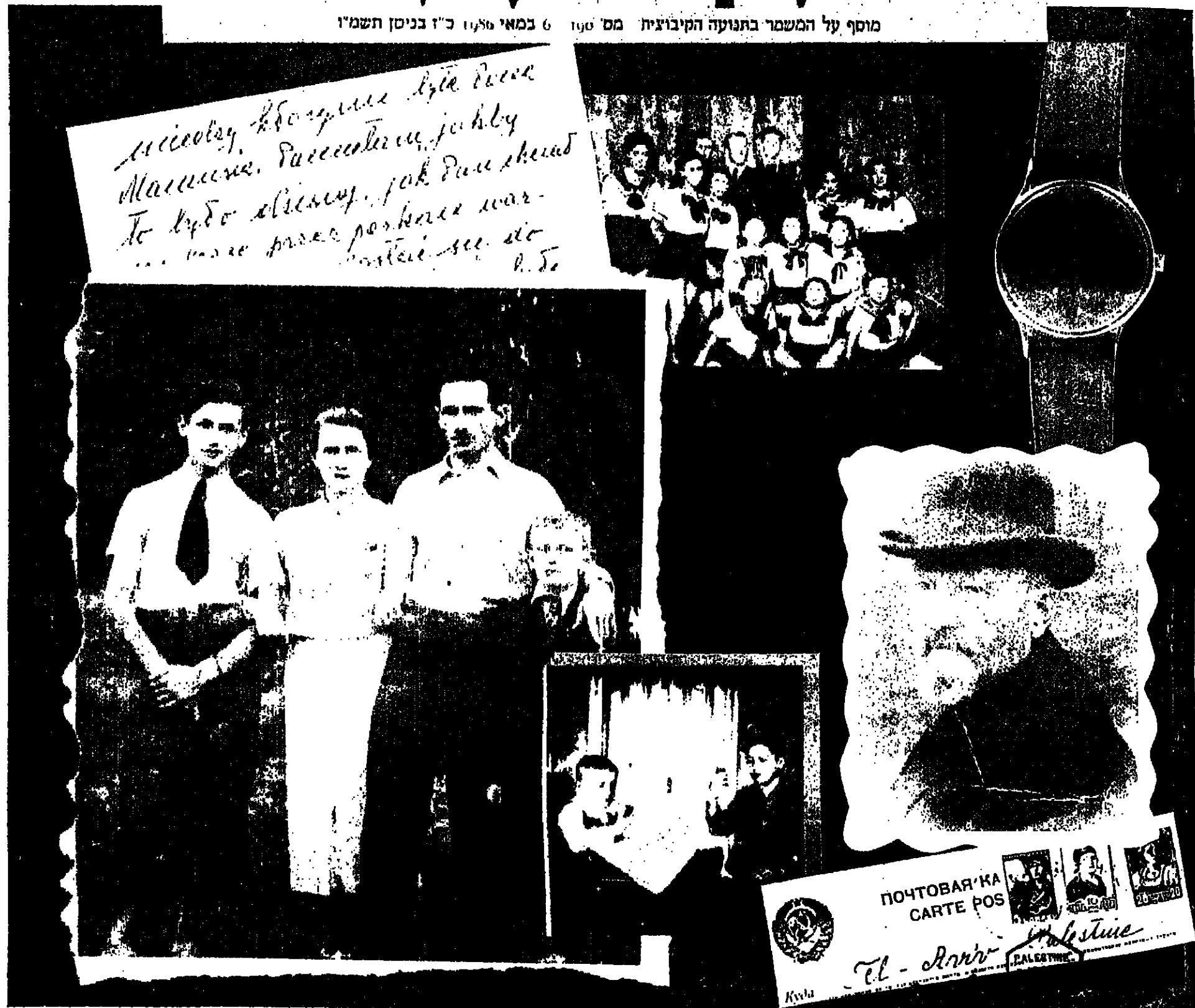

דפ ידן

מוסף על המשמר בתנועה הקיבוצית מס' 196 6 במאי 1976 כ"ז בניסן תשמ"ו

כמו סיפורים...

אבל אינם סיפורים, כי אם דברים שקרו באמת ליצחק שטרנברג
(ר' עמ' 2-5)

הקונפליקט שבין
השחקן יוסי קאני
לקיבוץ רחמה. הוא
אחרי הכל. קונפליקט
פנימי של השחקן.
גירסה נוספת
לקונפליקט עתיק.

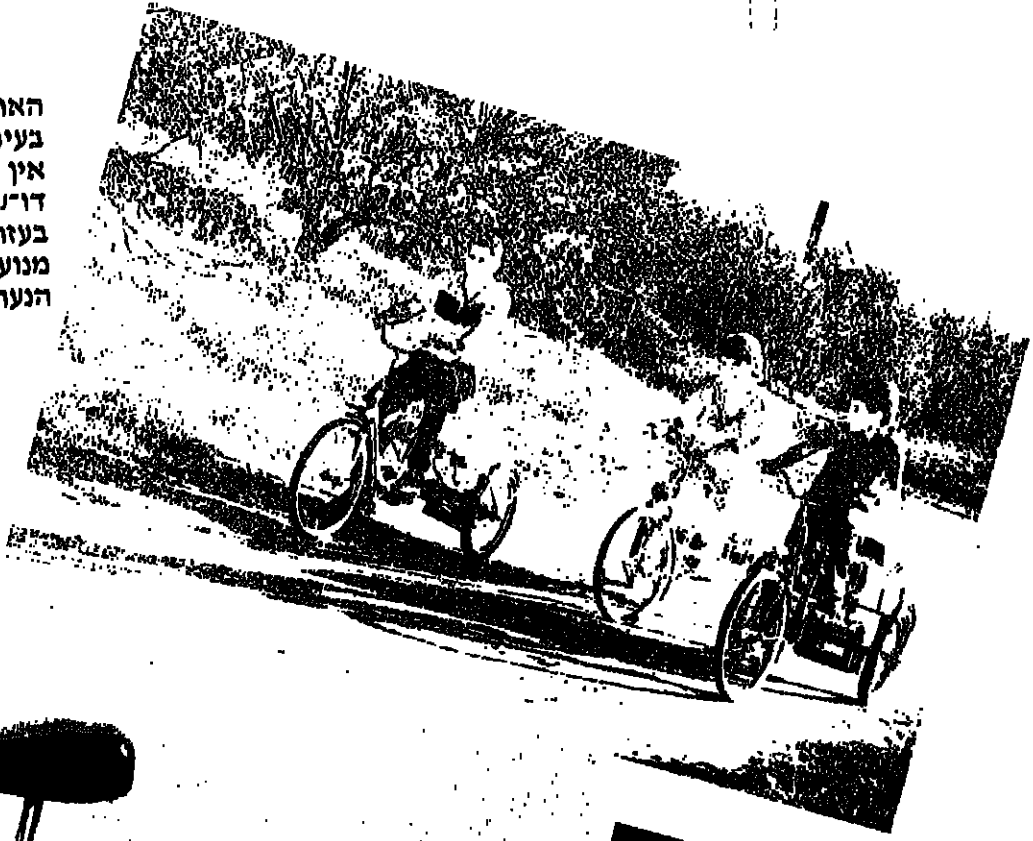
אבישי גרוסמן ביקר
לאחרונה במפעלים
האזרחיים של עמק
חפר צרנוח. הוא
נעצר עם משתתפי
נוכח המשרדים
החדשים. רשמי ביקור.

נ. הכל הוא אורח
ראשון במדור
החדש של אהור דור
מבחינך. אורח
המדור
יהיו כאלה שהיו פעם
בפנים.

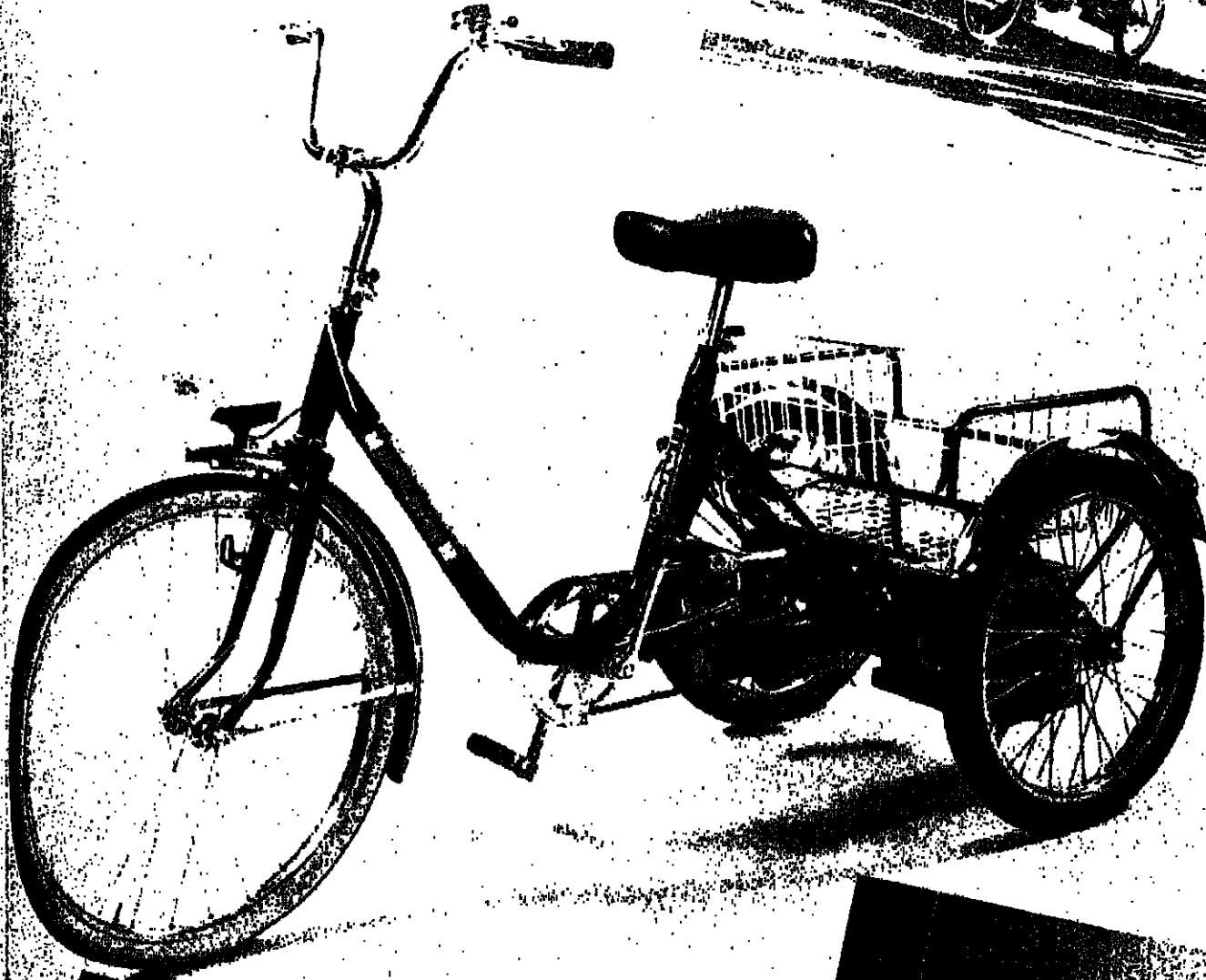
האופניים הממונעים למתרון זול ויעיל של
בעיות התחבורה בקיבוץ ובמפעל.
אין צורך ברשיון נהיגה ואין הגבלת גיל.
דרישמושים - נסיעה בעזרת המנוע או
בעזרת פידלים.
מנוע 1 כ"ס + גיר + מצבר 12 וולט + מטען.
הנעה ישירה. 2 מהירויות.

מבצע מיוחד
לרגל יציאת הדגם החדש
3 חילוכים + כנפיים
בחודשים אפריל, מאי, יוני

אפשרות ב-2 תשלומים
במזומן בהמחאות קניה
של ארגוני הקניות

תלת אופן ממונע לכל מטרה
אפשרות נסיעה עם פידלים
או רק בעזרת המנוע

ריקשה לא ממונעת
3 חילוכים
מעצור רגל וכנפיים

ריקשה ללא חילוכים, גלגל קידמי
24" לא מתקפל, סל נייד

חברת גלברס בע"מ

המפעל: מושב קדרון 21, ת.ד. 20 גדרה 70700, טל. 055-91305

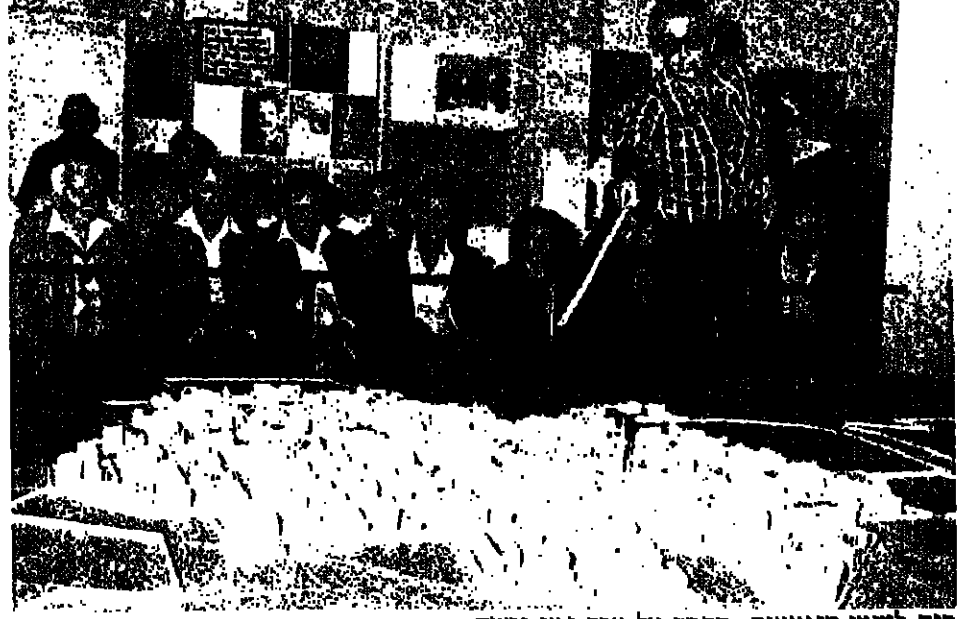
סלון אופניים

מחשבות על מתי

יום ה' — 19.4.49 — מלא שש שנים למרד יוטו וארשה אור לאותו יום עלה קיבוץ לוחמי הגיטאות על הקרקע, ועוד כאותו יום קריתנו נמצא לחרים הפנאי להעמיד תערוכה בנושא ההמרי, בחצר הקיבוץ המתונה. כך, למן היחידות, נוד הקיבוץ על עצמו את גורל הויכוח, כיוצא בפלאים, נפלאים, שנים ראשונות חושבות על מתי? נאלצנו ליימים — מתי? בית לוחמי הגיטאות ע"ש יצחק כצנלסון" הוא המרכז הגדול מסוגו בארץ ומחצתה לה לחצונה, לימוד וחינוך יחידות באירופה שלפני המלחמה: השואה, ההלחמה והמאבק, שנים אלה, בעיקר, סמוכים אל המורשת החרדית לסרטי תעודה (היא שהפיקה את הסרילוגיה התיעודית שערך חיים גורי) והצאת ספרים והוצאה 200 ספרים עד כה, 30 חברי קיבוצים עשירה מהם מלוואים הגיטאות, מבנים עם צוות העובדים במזרח, הם פעילי תנועה מטעם, ועל חשבון, התקם, עוד משתמשים באחזקת המוסד הדינמי מה מוסדות תורמים שונים.

היום יחיד המורשת צר מהכיל את קהל

בית לוחמי הגיטאות: הסבר על מרד יוטו וארשה

החמיכה שלא גויסה

עוד שאת מנוחיהם קובעים רוב בוגרי "דרור-הבונים" מחו"ל בקיבוצי התק"ם. מחשבה, את ביתם הפוליטי אינם מוצאים במפלגת העבודה ורוקא, אלא שמאלה ממנה, אבל לא זה, העניין הפוליטי, הוא שהגיע את בוגרי "דרור-הבונים", עוד בנובמבר אשתקד, כשכילי שהתנתחו ב"הבונים" מקסיקו, שם לא קימת "דרור", האחדות רק כשנינו בשם "דרור-הבונים", אם לא הפוליטיקה, על אילו יעדים מבוצים אחרים יש בכוחות חטיבת-המחץ והוא להסתערות חזרה קאטאלון, (עיריבה) מחזיר ההתיבה, מה הם יורשים? — כעיקר, להשיג את הפעילות החינוכית הציונית שלנו גם בארץ, לתת גג ארגוני לכי 250 בוגרי "דרור-הבונים" שעלו ארצה בעשור האחרון, ליצור קשרים בין בוגרי קיבוצים לצעירים עירוניים, כעזרת מועצות הפועלים, ולהשתלב בקווי מדיניות בפעילות של ארגונים ותנועות הקרובים לליבנו, כמו

רומא וירושלים — (מעין משחק סימולציה)

קרוב, כשיבקש סגור מריו סטימלי מהמרטלסו להאריך את חזרונו עם סטטיסטיקה, יעמרו חברי קיבוץ המפעיל בפניו דילמה, אם יסרב המפעיל להאריך את שנת החופש של החבר אליעזר בן (המרטלסו) — פטיש, כפי אהדיו, תאלץ קבוצת הברוקס של מועדון הספורט האיטלקי סטטיסטיקה להפסיק מוכבסה הישראלי ומנהל המועדון, מריו סטימלי, אפשר שלא יוכל לראות בהתמלאת שאיפתו עלית הקבוצה במקומה, בצמרת ההליגה

המרטלסו — הפטיש, כפי האיטלקים, אליעזר בן.

השנייה, אל הליגה הראשונה (שתינה מקצוענית, כמובן) כבדורעק האיטלקי, לעומת זאת, אם יגלה הקיבוץ רוחב לב, ייעניק לכך שנת חופשה נוספת, ייחלשו סיכוייה של הקבוצה המקומית, הפועל, המפעיל, לשוב ולחפוש את מקומה בצמרת הליגה, מקום בו ישבה שאגה שנים רבות מאה, ועד אשתקד, שאז עזב אותה בן לטובת האיטלקית.

האם מוגזם יהיה לטעון, שגורלם של קבוצת כדורעק איטלקית עולה וגורלה של קבוצה ישראלית מתדרדרת, עומד להיות מוכרע בשיתוף קיבוץ, בהמעפיל לא ורוקא, אין זה מוגזם אם מודעים למעמדו של בן כפיוסטינה: על תשעה משחקים במהלך העונה וזה שם ציון המאקסימלי, כדורעק, כשאר ארצה ללחיית אכזר, הפסידה קבוצתו ליריבה חלשה ממנה, כעיתונם מגדירים אותו בהתפעלות כ"החידה הישראלית" (המציאה של מריו סטימלי). עוד על חשיבותו ומעמדו בקבוצה המעסיקה ניתן ללמוד מן הטובים שבקופה להעניק לו זו תמורת שירותיו: דירת פאה, שישה חדרים, סוכנת בית צמודה, מכונת פיאט ריתמו ומשכורת יפה (הוא מסתפק בפחות מאלה: בריחה קטנה, סמוכה לגרש הברוקס, ובפיאט 128). לא, אם מגזים בדרישת השניה של קבוצת המפעיל ובתורמו המכרעת של בן לרשימה הזאת, בשנים האחרונות.

הקמת "העיר" של תל-אביב, שירותים בהרחבה יוצאת דופן על העימות האקונומי בין כרן לקיבוץ, יסר כמ אשתקד על איסוף החברים שאישה או, ברוב של שני שלישים, את מוכשה, לצאת ולשחק בשירות הקבוצה האיטלקית, למשך עונה אחת, לפני כחורש, בכיכר מולת קצר ועל סף סימה של התקופה שהקצבה לו, אחר כך, להעירי, "החלטתם אם לחזור לקיבוץ בתום שנה או לא, היא מצפונות מבחינת, אם אחוז, אחוז קודם לשנה כרי לקים את החיוביות, בשנה הזאת אחוזי להמפעיל את האליפות, ואחריה נראה הכל פחות, תפסם אני רוצה לגלגל את המריו עם האיטלקים על הקיבוץ, שום יחיס את החלטת המצפונות, שום אלה שנינו לא, כמות שום יחיד לא, כי העיריות שיהי עז שנת תקבור את הקבוצה סופית, זה יהיה מוש טראגי אם לא אחוז, אם הקיבוץ ישראי בדי את החלטתו, אסר, ובכן, בקרוב, כשיבקש מריו סטימלי מהמרטלסו להאריך את חזרונו עם סטטיסטיקה, תוך הבטחה

כד

וב מוחלט של חברי הקיבוץ אינו מוצא דגם מוצלח של סוציאליזם כלשהו, מעבר לקיבוץ, שני שלישים סבורים שהקיבוץ הוא דגם מוצלח של סוציאליזם, רוב מבריע בין החברים מגדירים עצמם, לגמרי או חלקית, כסוציאליסטים. יונה הסטיגות רבה ואידיאה לגבי העתה מאקסיסם, רוב החברים ספקניים מאוד לגבי אפשרות הנשמתה של חברה סוציאליסטית עלידי מעמד הפועלים, בעולם ובארץ, וקורטוב של רבט מדינת החברים מתעניינים בנושא הסוציאליזם, כל אלה הם מרכיבי תשורה, או האנחה העולה מסקר שערך תלמידי המוסר החינוכי קרטימאל כי חברי קיבוץ, במסגרת לימודי ההתפתחות במחשבה הסוציאליסטית, אברהם פריק, מורה ומחנך במוסד, מניח שחמנה רומה על מצבו של הסוציאליזם בעניי מניסיון התקבל גם בריכוים סוציאליסטים (קיבוציים) אחרים, את העולם לא אנתו נשנה אפוא.

—ההתקנת מהמימנאז'ים — לאו ורוקא, הם מעידים על מידה ניכרת של סובסנסטנציאליזם, אם יש משהו נפתח, זה העניין שערין מלה העיבור בסוציאליזם, וההתייחסות החיובית אליו, לעצנת זאת, בולט חוסר הידע וההוראות לגבי המאקסיסם, —הסוציאליסטים של קרטימאל יודעים כפיאליזם מתי? — בחלט לא, למעט כמה יודעי ח"ל, לרוב החברים אין מושג לא ברור ולא מעורפל, זה היא השמרה סוציאליסטית מת מנתנו, להוציא הדם שלהם, הקיבוץ.

הדבר נוסף, במראה נכר, שדופוסים יבנים של האנחה הסוציאליסטית, בעיקר בינוני, הצעיר, שיתבססו על המאקסיסם, עברו מן השילוש והידיים לא באו תחתיהם, "שני שלישים ממשתתפי הסקר רואים בהקשר של סוציאליזם רק את הקיבוץ לגנר עניינה, —אחוז, אכן, נכון לעכשיו, לפחות, הסוציאליזם

קשר להחבר הנל קים בלביל מביים

כמו קונצ'רן וחברות האם שלו

יש לנו סיבה או שתיים שלא להתמקד בתשובותיהם של אנשים באשונה בקבוצה להכיל במונחים כפופות וכלכליות הקשורות בן, עתה, כשישבו נביעים דברים על זכויות החר של הקיבוצים בתחום המיטרי, אנתו הולכים הייבך אל פריסוס.

— יאיר ריבנוביץ, נציב מס הבנסה, אנתו משלמים מס אמת, או לא? — כמו לגבי כל אחר, כך גם לגבי הקיבוצים, אנתו מניחים כראש, חמיה, שרם מלפנים כס אמת, כל עוד לא הכח אתה, אם יש קיבוץ זה או אחר שישלם מיסים כראוי, איננו מקיימים מכך על כלל התנועה הקיבוצית, לכיכום, אין שום ידע, מחשבה או השורה, המיטריים ספק ביטורה של התנועה הקיבוצית בתחום המיטרי.

— מאיר, אם כן, נביעות ההשמועות האלה? — אין לי מושג, זה לא נבעו מכאן מאו התחלתי בתפקידי, לפני כמה חודשים, וגם לא בצאתי כן כאלה, כשצאתי, אני מניח שישטח הטיפול החרש שלנו היא שיעוריה את השנועיה, עליי השיטה הזאת, אנתו מרכיזים כיום את הטיפול בתנועה הקיבוצית, בארגוני הקניות שלה ובפעילים האחרים, כשישבו פשק"ים ופקר, שומה למפעלים גדולים — בירושלים, תל-אביב ובהמה, כל זה, בגלל היקף הפעילות של התנועה הקיבוצית והקשרים הכלכליים שלה, החברים טיפול מרכזי, כמו בקונצ'רן וחברות האם שלו, מאותה סיבה גם ריכנו את הטיפול בכלי ההולמים אצל פקיד שומה רמת-גן, עניין של ייעול, ותו לא.

הונו מגלה את סודותיו

ל הונו רשמיית — רוד כריסלום, איש הנובות לנבעתיהם (יואחז) זכרים הרבה יבועים, גם את כפינסקס הראשון, בסוף שנות החור, עם התיאטרון, העובדה שהיה זה תיאטרון עני, נעלמה בהם, לריום היה עשיר, העובדה שלא היו בו שהגנים כי אם בנות לנבעת ביקלות והוטים, זאת את ידעו, לא נרעה ולא כלום מעוצמת הפחד, היתח, העצב והאוסר שירעו שם, על הקרשים הקשים באולם הפועל, בנבעתיהם נוכח כמה הנוכסריו של הונו, הידיים הרב בנות, הונו (11) לא, ערין הוא משחק בנכות, ומהלך כשלוספר גם כביעות הפנאי, עם סריה ככירה בין שמיים, והוא נדיב ובלתי קנאי לאמנותו, ילא אחר האומנים, מעולם היה כזה — לא נבעה כי אם יוצא לקראת אלה הנבכשים ללבדו את סודותיו.

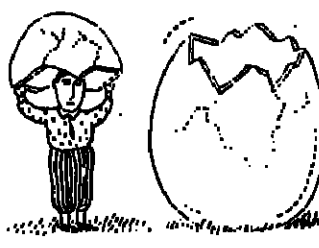
הונו רשמיית, ליקטור ואמני: Healtle Society.

הק מתיך המדריך, מה עישה בן העיריבה? פירכר, שילום עליכם, אחריו, לאט לאט, הארץ השתנתה, כחפשים משהו יותר קל, בכל התחומים, אין סבלנות למחור שלם ורעני, בהפעות האחרונות נתי סיפורים קצרים, של שילום עליכם, שיקוף, פרך, כל אחד 17 דקות, נאו הריוסו לא כליכך גדול, אחד ביניים, או הכני יורח נוב, אבל לא לישון בלילה — זה כבר לא קורה לילדים היום, אחרי הצגות, שיל, — עוד נראה הצגות שילך? — אני לא חושב, אין לי כבר כוח לזה, זאת אכזרית, יש לי כוח, אבל אין לי סבלנות לבד, העניינים מסכים, פעם נחמה גדול שרה עם נישארה וכולם היו כסכסכים, היום צדיים מיקופוסנים ותאורה ואמרון ארץ ואמרון בית, ולזה אין לי כוח, או אני עוסק יותר בהדרסה, פונים אלי הונו, וחמיה השנובה היא חיונית, —המדריך שרוצאת מחרש משוט בתחום הובסטרדן? — הוא מחרש בכך שהוא פשוט מוכו, אין בו מלה מיתרת, כל אחר יכול ללמוד ממנו איד עושים בוכסרן, הוא לא מחרש שיטות וטכניקות, אבל כל מה מיתרת הוא מניכריו האשתי, ראוי ערך 80 הצגות בוכסרן, והרשעתי, המדורים, התפאורות, הנראפיה בכפר, כולם של, עם עצת מכמה אנשים כמובן, — תרגום לעיריבה? — של מר העירון הזה — תרגום לעיריבה? — מה זאת אומרת, יש גם גננות ובורים ערכים, לא אני מכיר כמה מהם, לפני שנים הרבתי כבוצה ערביה, תרגום הערבי היה דרישה שלי, זה לא היה פשוט, ילא תהשבו, היו עם זה הרבה בעיות, אבל התעקשתי ומי ששכר אותי, יודע איזה עקשן אני.

מלה טובה: כמו עשב באלול

תוך ספקנות כראש, שיש לה על מה להכתת, לא כרית ער בה אוון להיתקת העונג, בחור שיעובם, בהלך נביעה את ינעה, בשיבוי טענה, הבטיחי יקטן על אונת, ומתוך האוניות פרץ ורקש על יתהו שיר יפהפה, בבוץ היטב: — יום יום אל יום נוסע ליל בליל טוקע, רק ערבים בערשם, ער ערד טוב נהדרת, אפסר התיאטרט כני עשב נביים! — קול שפירא, מישה פנל, שם, וכן, ביצתי על להיתקת העונג, הצעה באוחרת, לא להכיר, להקת העונג, להעבר עלי-ישר, לשעבר — בינונית ושינונית באהתינה למוצא, העבר וההנהל הוסיפאלי, — עני שרה, כולש-עירבה, שנים שנים יוד, פעם כבוצה חור, פעמיים מחרש — הפועה, אחר כמע הפועות בתפאורת ישראל, שיש זכרות, שיש זכרים, הפלינית — אפרת ויליל

מבחוז

עם ע. הלל

הכל החל עם הקומקום החשמלי

אינני יודע אם תמצא הרבה חידוש בדברים שאמרתי. למען האמת, אני רי מנותק בשנים האחרונות מן ההווה הקיבוצית. ואני גידול בעיקר מייקוויסטיס המגיעים אלי מן הנקשה בה נראה לי לנכון להתחיל מאיור ההווה החינוכית העמקה שהיתה לי. במסור החינוכי במשמרה העמק, וממנה להשליך על המצב כיום.

מאז שהחלה התנועה הקיבוצית לצאת חוצץ נגד ההתיישבות מעבר לקו הירוק, דרך המפעל ההתיישבותי בכלל

הבריאותית החד עורר תהודה עצומה באותם ימים. למעשה הרבה מעל ומעבר למספר החניכים שהיו אז במסור.

בגיל די מוקדם התחילו לשלב לא רק את החינוך הציוני, החלוצי והלאומי, אלא גם את האידאולוגיה הסוציאליסטית-מארכסיסטית. למעשה זאת היתה אינטגרציה מאור טוטאלית וחוקפת. אבחנו, שחוננו על סוציאליזם מהמבני.

לא יכולנו לשאת את המחשבה על סוציאליזם שיבוא בדרך דימוקרטית, למשל. בתקופה ההוראית היא היתה ערנית עצומה כלפי כל מי שלא היה בקו שלנו. השנאה כלפי חברי הקיבוצים של מפא"י היתה גדולה מזה שהיתה כלפי הרביוויסטים של תל-אביב. אלה בכלל לא נחשבו כבעינינו: הם היו מעין חיות מן הג'ונגל.

ולראות את הקיבוץ של היום, בעיניו של מי שראה אותו בשנותיו הראשונות, בתהוות ההילית שלו. ונראה לי שהמרחק בין הווית הקיבוץ בימים ההם לבין זו של היום, וזה למרחק של ישראל של אז מזה של היום, הקריטריונים לבחינה ולשיפוט החברים וזו המורים מאור. כמעט נדירים. מעמדי החברתי של החבר נקבע כמעט רק על-ידי עבודתו במיקוט עבודתו. וזה היה שיפוט שנערך תחת זכוכית מנרלת וחרני רנטון.

הליבראליזם של היום, כמו נסיונות לחיול היה מרחק לחיול ולחוסין. איש לא נסע לחיול. מלבד השליחים. כבר אז החל, למעשה, להיווצר המעמד של המורים מעם. כבר אז הם היו ברמת חיים אחרת מזה של שאר החברים. השוויוניות של היום נשמרה, באופן כללי, על-ידי העלאת הסטאנדארט וההשוואה אל החריגים. אך הגישה הוו הביאה, לפי הבנתי, לתופעה שהחלה לכרסם במורשה. בנועה ובנופה של התנועה הקיבוצית.

החל תהליך של נטישת הערכים, אותם ערכים ואידאולוגיות שהקיבוץ הטיף בזכותם. ובגדור החל תהליך של חרית. "החיים הטובים", אינני רוצה לנקוט במושג "רולצ'ה ויטה", אך בנקודה מסוימת, בינו מסוים. מבלי לצייר שניתן להבחין בכך, התרחש המהפך השקט הזה. אולי עם הופעתו הראשונה והמפורסמת של הקומקום החשמלי. אני רוצה לחזור ולהדגיש שבהדגלי בקודש אני נוטה להגות ריש כוודאי מקוט להודיע מוזמרת דברי. ייתכן שום כאלה מתוך ההודעות העמוקה עם התנועה הקיבוצית שערין קיימת בי, והאלי וזה הכבש שאני רואה על הרים כחרים.

אך נדמה לי, שאפילו תופעה "הראש הקטן" לא צמחה על רקע מלחמת לבנון. אלא תופעה סורסת עליה. היא מפליגה על אותו תהליך שדירתי אתה תקופה. את הצריפים מצופי הטול וגגות הפח אני כבר זוכר היטב. בימים הקיבוציים האלה, מי שהתחנך במוסד החינוכי זוכר אותם לטובה. נעשה מאמץ חינוכי אדיר להשליך אל הווי המוסד את כל אורחות חיי הקיבוץ וערכיו. חינוך התנועה ובפעילות התרבותית והתברתית. והניסיון החינוכי

המהמורות הציוניות, שזכתה בהן חפים כפשיע את דגלה של הציונות. והאוי כן נרמה לי. לצטט כאן את השורות משירו של אלתרמן: "כל צדיק ברינו השלח / אך תמיד בעדורו שותה / הוא משאיר כמו טעם מלח / את דמעת החפים מחטא". אינני פסיכולוג ולא היסטוריון, אך מאז שהתנועה החלה לצאת חוצץ נגד ההתיישבות מעבר לקו הירוק, באופן מקביל פותח את יותר, דרך

לל עמר, משרור ואדריכל גנים, בן 59. נולד בקיבוץ משמר-העמק, גדל והתחנך במוסד החינוכי משמר-העמק. כיום הוא חי ברמת-אביב שבת-אביב.

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

איש לא נסע לחיול. מלבד השליחים. כבר אז, למעשה, החל להיווצר המעמד של המורים מעם בקיבוץ. את האריותות והוסר הענייני שאתה מוצא בתנועה הקיבוצית, זה עוצב בצורה בלתי-רצונית. ואני רוצה להוסיף עוד אספקט אחד לסעיף החינוך. במוסד החינוכי של אז היתה גישה בלתי-

אמצעות בין החניכים למורים ולמורשת. גישה ניוונה של כיבוד הדדי, מה שקדמו האחרונות הוא שהמורשת ישראלי. והכור ביד העירי, פגעה ופוגעת בנער הקיבוץ. העיריני ואולי אפילו יותר, ויוקט והי מושבה פתוחה וחופשית - שידור מסגרי קורא במלים פשוטות: הפרדות. אספקט אחר מניסיון אישי. אך הדברים מטפטים את

לל עמר, משרור ואדריכל גנים, בן 59. נולד בקיבוץ משמר-העמק, גדל והתחנך במוסד החינוכי משמר-העמק. כיום הוא חי ברמת-אביב שבת-אביב.

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

איש לא נסע לחיול. מלבד השליחים. כבר אז, למעשה, החל להיווצר המעמד של המורים מעם בקיבוץ. את האריותות והוסר הענייני שאתה מוצא בתנועה הקיבוצית, זה עוצב בצורה בלתי-רצונית. ואני רוצה להוסיף עוד אספקט אחד לסעיף החינוך. במוסד החינוכי של אז היתה גישה בלתי-

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

לל עמר, משרור ואדריכל גנים, בן 59. נולד בקיבוץ משמר-העמק, גדל והתחנך במוסד החינוכי משמר-העמק. כיום הוא חי ברמת-אביב שבת-אביב.

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

איש לא נסע לחיול. מלבד השליחים. כבר אז, למעשה, החל להיווצר המעמד של המורים מעם בקיבוץ. את האריותות והוסר הענייני שאתה מוצא בתנועה הקיבוצית, זה עוצב בצורה בלתי-רצונית. ואני רוצה להוסיף עוד אספקט אחד לסעיף החינוך. במוסד החינוכי של אז היתה גישה בלתי-

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

לל עמר, משרור ואדריכל גנים, בן 59. נולד בקיבוץ משמר-העמק, גדל והתחנך במוסד החינוכי משמר-העמק. כיום הוא חי ברמת-אביב שבת-אביב.

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

איש לא נסע לחיול. מלבד השליחים. כבר אז, למעשה, החל להיווצר המעמד של המורים מעם בקיבוץ. את האריותות והוסר הענייני שאתה מוצא בתנועה הקיבוצית, זה עוצב בצורה בלתי-רצונית. ואני רוצה להוסיף עוד אספקט אחד לסעיף החינוך. במוסד החינוכי של אז היתה גישה בלתי-

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

לל עמר, משרור ואדריכל גנים, בן 59. נולד בקיבוץ משמר-העמק, גדל והתחנך במוסד החינוכי משמר-העמק. כיום הוא חי ברמת-אביב שבת-אביב.

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

איש לא נסע לחיול. מלבד השליחים. כבר אז, למעשה, החל להיווצר המעמד של המורים מעם בקיבוץ. את האריותות והוסר הענייני שאתה מוצא בתנועה הקיבוצית, זה עוצב בצורה בלתי-רצונית. ואני רוצה להוסיף עוד אספקט אחד לסעיף החינוך. במוסד החינוכי של אז היתה גישה בלתי-

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

לל עמר, משרור ואדריכל גנים, בן 59. נולד בקיבוץ משמר-העמק, גדל והתחנך במוסד החינוכי משמר-העמק. כיום הוא חי ברמת-אביב שבת-אביב.

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

איש לא נסע לחיול. מלבד השליחים. כבר אז, למעשה, החל להיווצר המעמד של המורים מעם בקיבוץ. את האריותות והוסר הענייני שאתה מוצא בתנועה הקיבוצית, זה עוצב בצורה בלתי-רצונית. ואני רוצה להוסיף עוד אספקט אחד לסעיף החינוך. במוסד החינוכי של אז היתה גישה בלתי-

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

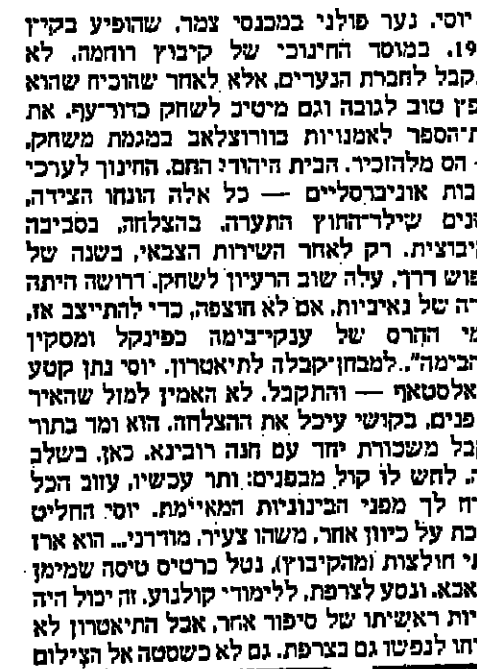
המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

המפעל ההתיישבותי בכלל. אני יודע שקביעה זו היתה כללית ואולי אינה מדויקת ממש. אך את אותה ירידה כלו האיריא הציוני של התנועה אני קושר אל אותה דריפה אחר תנועות הפרסית. כשאחיה רואה את החיים הפנאטים האלה, עם אותה התלהבות (וגם אהבה) היינו פנאטים), ומולה

קצתם מתאכזרין. תמיד הצורך להסביר ולישקן... ודרשו היה אומר כי להיתנות מהפכה המה של אחרונה הצרכי, ולחפש מסגרות חדשות, כשנה אחרונה "פרי לאנס", חסר חיים על הצנות, על כל מה ששנינו אותו. חברי קיבוץ, קשה לו כמובן כמובנת מהמרת לאתרגם, ייחבש שיתבסס בזה בזה חיים, וזה כבר לא בהסגר של עיר בוכר, להחסיס עם הקיבוץ הם לא מציגים קרימ' מנות' לא אומר, אבל ההתרמדות הבלתי-מנוגדת, פנימית הציניות, עם הסביבה בה-הוא, הצורך להביא יצירות למה שאתה — זה מציג לא את תרבות, כלי יצירה אתה מת. ששפסטה לא חיים, ואז גורא ההפאנויה..."

לפני כשבועיים קיבל ליצול מהקמרי. לקחו לי לוחות היותי, אחד משלושת התקופות כדורים. מתאוס אני כבר לא בינוני, מה קרה ששני משחק בקאמרי?

יצר המהפכה, הוא מצלם, מפרסם בעיתונות, לא עתירותי, "הוא שתיארוך" הוא אמנות וגם יעני, ודברך הסתכנה בעוד כמה אמנויות — ומכיתה — זו פשוט תאונה שהעליזה, ומכאן וסופו של הוציאם.

אז התקומם דרשה הילדית חשופה, פתח

ועדית. מלוטש. הוא ממליץ עד כדי כך לנהל
ר ארינו את הדעות האות. במקום בלה
ה אבסורדי או בתיים.

הקירוב. עלי פוסי קאקין. נמצא היום במסל
ית. ונפגעים קודם כל הקוראים. נהגים אחר
ה או צריך לברר אתה קר כמה הו עולה. איה
שורש. אלא עתה הזומח המקרקע
הוא פרק האמנים. כיאו תורם של הולנד
יונים מתפתחים למפלצת. הוכסים למע
אליה. ואו אנהו. הקירוב. מביאים לה
היום אם בעיצומה של המלחמה. ובה
פר מולדת. שלא יהיה נתח תגובות של מ

חיות הדיות" של אורולו הוא מגלה את החד
אליסטי. הו שמואריס אותו לוהד. הולמ
עיה. של. כי שמואריס יוציא את השקל
הו כרכט. או היום לקוח את הדידות. ה
בוא בעצור. נפסיק את המוחל הזה. ה
הוא המבנה בלה. או החבריה האת לאחיה
ל. ה תהיה לה זכות קיום

קצונים.
ככל מקום, בארצו בפארק הירקון יטלו
על קו הכבישים שהגשמי בקיבוצים וזו אלה
שטנו לעיר הנדולה. ועלתה חיוני וראשי
המחברים עצרת מרובות בהתאמת ראשי
הממשלה, שהיה שחוק, כדמחצת בחל ואישים
בנים.
התוכנית האמנותית עם כוכבי להקות הנחל
של כל הזנים — אי אפשר של חל תזיה
לחברה. הכנס תחיקים, כאמור 24 בספטמבר,
ימים ספורים לפני החלת הסכם הרוטאציה
בראשות הממשלה, מפני לופיטל לא בדרכו.
באבל את נאום האחרון כראש ממשלה אמר לא
התחלתו להפעת) ישימת כנראה ששוען פרס
אנא, ככנס "החל" לדורותי, כחל הירקון.
אנא, כחל מספרים, כי כשעברו על רשימה
הזאת לא"ם מכל השנים, גילו שם גם את שמו של
הנחל לעבר שייכו, אמר, ירצה, לסייע עמו
האחרון, סמאל פלאט שרון.
רשמו לפניכם את התאריך: 24.9.86 ואם
התחיצה מפנס בחל"ים — תפעת טובי האנשים
— נאום אחרון של פרס כראש ממשלה.

1 במאי בחיפה — שמונה עציבה...
אכל דרוקא בטלוחיה דאז איתי עליה.
עציבה. למח עזובה כי המצב קשה וזה
במצוק המוניט כאלה.

ה' ח"ב חייקא גרוסמאן (עברין). מאן, ככל מקה
דות לא תפסנה למרות. ישנו לה ספרות מוט

יו בפרד שחזר עמלים. ובזון יו שחזר
למה שחזר על שמים הצלחה לרכו
